

Strada Ficțiunii

FACTORUL GROAZEI

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompa-
pania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor
întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei
descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu
scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

ROBERT HARRIS

Copyright © Jane Bown

Robert Harris s-a născut în anul 1957 în Nottingham, iar în prezent locuiește în Berkshire, în Marea Britanie. După studii de literatură engleză la Cambridge University, a lucrat ca reporter pentru BBC și editorialist pe teme de actualitate politică pentru *The Observer*. Autor al câtorva volume de non-ficțiune, Robert Harris face trecerea spre beletristică în 1992, cu romanul *Fatherland*. Foarte bine primit de către public și ecranizat în 1994, *Fatherland* marchează începutul unei cariere literare fulminante, inaugurând o întreagă serie de bestselleruri: *Enigma* (1995), *Archangel* (1998), *Pompei* (*Pompeii*, 2003; Editura ALLFA, 2010), *Imperium* (2006; Editura ALLFA, 2008), *Marioneta* (*The Ghost*, 2007; Editura ALLFA, 2010), *Lustrum. Cicero: pe culmile gloriei* (*Lustrum*, 2009; Editura ALLFA, 2010), *Factorul groazei* (*The Fear Index*, 2011; Editura ALLFA, 2013). Colaborarea cu Roman Polanski la ecranizarea romanului *Marioneta* i-a adus premiile César și European Film Award pentru cel mai bun scenariu adaptat. Tradus în peste treizeci de limbi, Robert Harris face parte din Royal Society of Literature.

Vocea autorului

„Viața este suportabilă tocmai pentru că nu știm ce ni se va întâmpla a doua zi. Nu am putea trăi fără un strop de mister.“

Robert Harris

Traducere din limba engleză și note de
Diana Geacă

THE FEAR INDEX

Robert Harris

Copyright © Robert Harris, 2011

All rights reserved

FACTORUL GROAZEI

Robert Harris

Copyright © 2013 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRIS, ROBERT

Factorul groazei / Robert Harris; trad. : Diana Geacăr. –

București: ALLFA, 2013

ISBN 978-973-724-425-3

I. Geacăr, Diana (trad.)

821.111-31=135.1

Familiei mele: Gill, Holly, Charlie, Matilda, Sam

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Ruxandra Câmpeanu

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

1.

„Învață de la mine, dacă nu din povețele, cel puțin din pilda mea, cât de primejdioasă este dobândirea cunoașterii și cu cât este mai fericit acela care își închipuie că urbea sa natală este întreaga lume, decât acela care năzuiește la mai mult decât îi îngăduie firea lui omenească.”¹
Mary Shelley, *Frankenstein* (1818)

Doctorul Alexander Hoffmann ședea în biroul său din Geneva, la căldura șemineului. Trabucul pe jumătate fumat se stinsese în scrumieră. Aplecat sub veioză, întorcea paginile ediției princeps a cărții lui Charles Darwin, *Expresia emoțiilor la om și animale*. Pendulul victorian din hol bătea miezul nopții, dar Hoffmann nu-l auzea. Nu observa nici flăcările care se stingeau molcom în șemineu. Formidabila sa capacitate de concentrare era îndreptată în întregime asupra cărții.

Știa că fusese publicată în 1872, la Londra, de către John Murray & Co. Șapte mii de exemplare în două tiraje. Mai știa că la al doilea tiraj scăpase o greșeală de tipar, „aecla“, la pagina 208. Cum volumul din mâinile sale nu conținea o asemenea eroare, bănuia că este din primul tiraj, ceea ce-l făcea cu atât mai valoros. Întoarse cartea și îi studie cotorul. Avea legătura originală, în pânză verde, imprimată cu litere aurite. Marginile erau un pic zdrențuite. Pe piața de carte, un astfel de volum era considerat „un exemplar frumos“ și valora, probabil, 15.000 de dolari. Seara, puțin după ora zece, când se închiseseră bursele newyorkeze, se întorsese de la birou și îl găsisese acasă, așteptându-l. Straniu era însă faptul că, deși colecționa cărți științifice în ediții

¹ Mary Shelley, *Frankenstein sau Prometeul modern*, trad. Adriana Călinescu, Polirom, 2004, p. 54.

princeps, căutase pe Internet volumul și chiar avusese intenția să-l cumpere, de fapt nu îl comandase.

La început bănuise că soția i l-a cumpărat, dar, întrebată, ea negase. Inițial nu o crezuse și, cu volumul în mână, nu o slăbise din ochi tot timpul cât ea aranjase masa pentru cină.

— Vrei să spui că nu tu mi-ai cumpărat-o?

— Nu, Alex. Îmi pare rău. N-am fost eu. Ce pot să spun? Poate ai vreo admiratoare secretă.

— Ești absolut sigură? Deci nu e aniversarea noastră? Și n-am uitat să-ți iau ceva?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Nu eu am cumpărat-o, bine?

Cartea sosise fără niciun mesaj, cu excepția unui bilet cu adresa vânzătorului olandez: „Rosengarden & Nijenhuis. Anticariat de cărți științifice și medicale. Fondat în 1911. Prinsengracht 227, 1016 HN Amsterdam, Olanda.“ Hoffmann apăsă pedala pubelei și scoase folia de protecție și plicul maroniu. Adresa, imprimată pe o etichetă, era cea corectă: „Dr. Alexander Hoffmann, Villa Clairmont, 79 Chemin de Ruth, 1223 Cologny, Geneva, Elveția.“ Fusese trimisă prin curier, în ziua precedentă, din Amsterdam.

După cină – plăcintă cu pește și salată verde, pregătite de menajeră înainte să plece –, Gabrielle rămase în bucătărie să mai dea, pe ultima sută de metri, câteva telefoane pentru expoziția ei, care urma să aibă loc a doua zi. Hoffmann înșfăcase volumul cel misterios și se retrăsese în biroul său. O oră mai târziu, când Gabrielle băgă capul pe ușă să îl anunțe că se duce la culcare, el încă mai citea.

— Încearcă să nu stai prea mult, iubitele. Te aștept, îi spuse ea.

Dar el nu îi răspunse. Gabrielle rămase o clipă în ușă și îl cercetă cu privirea. Părea încă tânăr la cei patruzeci și doi de ani ai săi. Niciodată nu fusese conștient de frumusețea lui, ceea ce, în opinia ei, era o calitate pe cât de atrăgătoare, pe atât de rară la un bărbat. De-a lungul timpului, și-a dat seama că nu vine din modestie. Dimpotrivă. Soțul ei afișa o indiferență desăvârșită față de tot ce nu-l provoca intelectual, indiferență de pe urma căreia, în cercul ei de prieteni, se alesese cu o reputație de bădăran. Dar ei îi plăcea asta. Ieșit din comun, chipul lui de băiețandru american

era aplecat deasupra cărții. Își ridicase ochelarii pe creștetul capului, peste părul des, șaten deschis. Lentilele reflectau lumina focului ca un semnal de avertizare. Dar ea știa foarte bine că, orice ar fi, nu trebuie să-i tulbure liniștea. Oftă și urcă la etaj.

Hoffmann știa de ani buni că *Expresia emoțiilor la om și animale* este una dintre primele cărți cu fotografii, dar nu le mai văzuse niciodată până atunci. Ilustrații alb-negru cu modele victoriene și pacienți ai spitalului de boli mintale Surrey, surprinși în diferite stări emoționale: durere, disperare, bucurie, sfidare, spaimă. Volumul fusese conceput ca un studiu despre *Homo sapiens* în ipostază animalică, dominat de reacții primare, instinctuale, și dezbrăcat de masca normelor de etichetă. Deși născuți într-o eră suficient de avansată din punct de vedere științific pentru a putea fi fotografiați, privirea sașie și dinții strâmbi le dădeau aerul unor țărani îndemânatici și superstițioși din Evul Mediu. Trezeau în amintirea lui Hoffmann un coșmar din copilărie, unul în care adulții, protagoniștii ai unor basme clasice, vin noaptea, fură copiii din pat și îi duc în pădure.

Și mai era un lucru care îl neliniștea. Biletul cu adresa vânzătorului fusese strecurat între paginile despre groază, de parcă expeditorul ar fi urmărit să-i atragă atenția asupra lor:

„La început, omul speriat stă fără suflare și nemișcat ca o statuie sau se ghemuie ca pentru a scăpa instinctiv de a fi observat. Inima bate rapid și violent, așa încât palpită și lovește în coaste...“¹

Când se gândea, Hoffmann obișnuia să își încline capul într-o parte și să se uite în gol. Așa făcu și acum. Era o coincidență? „Da, cu siguranță“, îi spuse. Pe de altă parte, efectele fiziologice ale groazei erau atât de relevante pentru VIXAL-4, proiectul în care era implicat, încât i se părea suspectă coincidența. Totuși, VIXAL-4 era secret, numai echipa lui de cercetare știa de el. Deși îi plătea bine – salariul de început era de 250.000 de dolari, plus bonusuri –, era puțin probabil ca vreunul dintre ei

¹ Charles Darwin, *Expresia emoțiilor la om și animale. Despre instinct*, trad. Eugen Margulius, Editura Academiei RSR, 1967, p. 167.

să dea 15.000 de dolari pe un cadou anonim. Un singur om, care știa totul despre proiect și ar fi fost în stare de o asemenea glumă – dacă asta era, o glumă costisitoare –, putea să și-l permită. Acesta era Hugo Quarry, partenerul lui de afaceri. Fără să se mai uite la ceas, Hoffmann puse mâna pe telefon.

— Bună, Alex. Ce mai faci?

Dacă lui Quarry i se păru cumva ciudat să fie sunat după miezul nopții, manierele lui impecabile nu l-ar fi lăsat niciodată să o arate. În plus, era obișnuit cu felul de a fi al „profesorului trăsnit“, cum îi spunea el lui Hoffmann, atât în prezența, cât și în absența acestuia. Făcea parte din farmecul lui Quarry să li se adreseze oamenilor în același mod, și în public, și în particular.

Citind încă descrierea groazei, Hoffmann spuse distrat:

— A, bună. Mi-ai cumpărat tu cumva o carte?

— Nu cred, bătrâne. De ce? Trebuia?

— Cineva tocmai mi-a trimis ediția princeps a lui Darwin și habar n-am cine.

— Pare destul de valoroasă.

— Este. Și m-am gândit la tine, pentru că tu știi cât de important e Darwin pentru VIXAL.

— Îmi pare rău. Să fie de la vreun client? Poate un cadou de mulțumire? O fi uitat să trimită și felicitare. Că doar le-am adus un purcoi de bani, Alex.

— Mda, ce să zic? Posibil. O.K. Scuze că te-am deranjat.

— Nicio problemă. Ne vedem mâine-dimineață. Mâine-i ziua cea mare. De fapt, e deja mâine. Ar trebui să fii în pat.

— Sigur. Acum mă duc. Noapte bună.

„Pe măsură ce frica se ridică la o intensitate extremă, se aude țipătul îngrozitor de spaimă. Broboane mari de sudoare apar pe piele. Toți mușchii corpului sunt relaxați. Curând urmează o prostrație completă, iar facultățile mintale dispar. Intestinele sunt influențate. Mușchii sfincterelor încetează de a mai funcționa și funcția lor de retenție este tulburată...”¹

¹ *Ibidem*, p. 168.

Hoffmann duse cartea la nas și trase aer adânc în piept. Amestecul de piele, praf de bibliotecă și trabuc, cu un iz de ceva chimic – formaldehidă, poate, sau gaz de iluminat –, era atât de puternic, încât i se părea că îi simte și gustul. Îl făcu să se gândească la un laborator de secol nouăsprezece sau la un amfiteatru și, preț de o clipă, i se păru că vede becuri de gaz pe pupitre de lemn, flacoane cu acid și un schelet de maimuță. Puse înapoi biletul vânzătorului, însemnând pagina, și închise cartea cu grijă. Apoi o duse la raft și-i făcu loc cu două degete între *Originea speciilor*, ediția princeps, pe care o cumpărase cu 125.000 de dolari la una dintre licitațiile organizate la Sotheby's, în New York, și un exemplar legat în piele din *Descendența omului și selecția sexuală*, care aparținuse cândva lui T.H. Huxley.

Mai târziu, avea să reconstituie filmul mișcărilor sale. Cu ajutorul sistemului Bloomberg¹, a verificat prețurile finale din SUA: Dow Jones, S&P 500 și NASDAQ² încheiaseră ziua în scădere. A avut un schimb de e-mailuri cu Susumu Takahashi, dealerul desemnat să se ocupe de executarea ordinelor de vânzare-cumpărare pentru tranzacțiile încheiate de VIXAL-4 peste noapte, care i-a raportat că totul merge perfect și i-a reamintit că Bursa din Tokyo avea să se redeschidă în mai puțin de două ore, după minivacanța anuală de trei zile din timpul Săptămânii de Aur³. Mai mult ca sigur, avea să deschidă în scădere, ca să prindă din urmă piețele din Europa și SUA, pe care prețurile scăzuseră în ultima săptămână. Și încă ceva: VIXAL avea să vândă short încă trei milioane de acțiuni de la Procter & Gamble, cu 62 de dolari bucata, ceea ce le consolida poziția la șase milioane, o afacere extraordinară! Era Hoffmann de acord? Hoffmann i-a răspuns cu „O.K.“, a aruncat trabucul neterminat, a tras în fața șemineului paravanul din fier forjat și a stins lumina din birou. Apoi a verificat ușa din hol și, pentru activarea alarmei, a tastat

¹ Sistem computerizat care permite monitorizarea în timp real a datelor de pe piața financiară și efectuarea de tranzacții pe o platformă electronică.

² Trei dintre cei mai importanți indici bursieri americani.

³ Perioadă cuprinsă între 29 aprilie și 5 mai, în care se succed în Japonia patru sărbători naționale; cele trei zile libere sunt 3, 4 și 5 mai.

1729, codul din patru cifre inspirat de conversația matematicienilor G.H. Hardy și S.I. Ramanujan. În anul 1920, urcându-se într-un taxi cu acest număr pentru a-și vizita prietenul pe patul de moarte, Hardy se plânsese că numărul e „cam banal“, iar Ramanujan îi replicase: „Nu, Hardy! Nu, Hardy! E un număr foarte interesant. E cel mai mic număr care poate fi exprimat ca sumă a două cuburi în două modalități diferite.“ La parter a lăsat un singur bec aprins, lucru de care era sigur, apoi a urcat scara de marmură albă în spirală și s-a dus la baie. Și-a scos ochelarii, s-a dezbrăcat, s-a spălat pe corp și pe dinți, apoi și-a pus o pijama de mătase albastră. Și-a setat mobilul să sune la 06.30, moment în care a observat că e ora 00.20.

În dormitor, fu suprins s-o găsească pe Gabrielle încă trează, întinsă peste plapumă, într-un chimono de mătase neagră. O lumânare aromată pâlpaia pe măsuta de toaletă. În rest, camera era cufundată în întuneric. Stătea picior peste picior, cu mâinile la ceafă. Cu un picior alb, subțire, cu unghiile vopsite în roșu închis, făcea rotocoale nervoase în aerul parfumat.

— O, Doamne, spuse el. Am uitat că mă aștepți.

— Nu-i nimic, zise ea și își trase cordonul, desfăcându-și halatul și întinzându-și brațele spre el. Eu nu uit niciodată.

În jurul orei trei și jumătate dimineața, ceva îl trezi pe Hoffmann. Se zbătu să iasă din negura somnului și deschise ochii. În fața lui era o lumină albă, învăpăiată, ca o viziune cerească. Avea o formă geometrică, parcă ar fi fost o diagramă cu linii subțiri, orizontale și coloane mari, dar fără date. Visul unui matematician. Și totuși, după câteva clipe în care o contemplă, cu ochii cârpiți de somn, își dădu seama că nu e un vis. De fapt, era lumina de siguranță a celor opt becuri tungsten-halogen de 500 de wați, care băteau puternic printre jaluzele. Erau alimentate cu atât de multă energie, încât ar fi putut să lumineze și un teren de fotbal. De mult timp voia să le schimbe.

Becurile erau setate să rămână aprinse treizeci de secunde. Așteptând să se stingă, se întrebă ce ar fi putut să declanșeze razele infraroșu care împânzeau grădina. Probabil o pisică sau o vulpe, ori vreo frunză purtată de vânt. Câteva secunde mai

târziu, becurile se stinseră, într-adevăr, iar camera fu înghițită de întuneric.

Însă Hoffmann se trezise de-a binelea. Se întinse după telefonul mobil. Era un model dintr-o serie concepută special pentru fondul de hedging, care putea să codifice anumite apeluri și emailuri. Ca să nu o deranjeze pe Gabrielle, care-i detesta acest obicei chiar mai mult decât fumatul, îl deschise sub pilotă și verifică rapid situația din Extremul Orient la rubrica de „Profit și pierdere“. După cum prevăzuse, bursele din Tokyo, Sinagore și Sydney erau la pământ, dar VIXAL-4 crescuse deja cu 0,3%, ceea ce, după calculele lui, însemna că de când se băgase în pat făcuse aproape trei milioane de dolari. Mulțumit, închise telefonul și îl puse la loc pe noptieră. Atunci auzi un zgomot. Discret, greu de identificat, dar îngrijorător, ca și cum cineva s-ar fi fâțâit la parter.

Fixând cu privirea punctul roșu al detectorului de fum din tavan, întinse cu grijă mâna pe sub plapumă spre Gabrielle. În ultima vreme, după ce făceau dragoste, dacă nu putea să doarmă, Gabrielle avea obiceiul să coboare în atelierul ei să lucreze. Palma înaintă pe suprafața caldă a saltelei până îi atinse șoldul cu vârful degetelor. În secunda următoare, Gabrielle mormăi ceva ininteligibil, apoi se întoarse cu spatele la Hoffmann, trăgând plapuma peste umeri.

Zgomotul se auzi din nou. Hoffmann se rezemă în coate, cu urechile ciulite. Nu era nimic deosebit, ci un fel de bufnitură surdă, accidentală. Putea fi sistemul de încălzire, cu care nu erau obișnuiți, sau o ușă trântită de curent. Deocamdată se simțea destul de calm. Casa avea un sistem de securitate foarte bine pus la punct, și acesta era de fapt unul dintre motivele pentru care o cumpărase în urmă cu câteva săptămâni. Pe lângă reflectoare, era înconjurată de un zid de trei metri înălțime, cu porți masive, electrice. Ușa de la intrare era din oțel, cu un sistem de control acces, ferestrele de la parter erau din sticlă antiglonț și avea o alarmă antifurt cu senzori de mișcare, pe care era convins că o pornise înainte să meargă le culcare. Probabilitatea ca un intrus să treacă de toate aceste obstacole era infimă. În plus, Hoffmann avea o condiție fizică bună. Cu mult timp în urmă, stabilise că

nivelul ridicat de endorfine îi stimula gândirea, așa că se apucase de exerciții și de jogging. Acum i se declanșă instinctul atavic de apărare a teritoriului.

Se dădu jos din pat pe furiș, fără s-o trezească pe Gabrielle, își puse ochelarii, halatul și papucii. Șovăind, se uită prin cameră după ceva ce i-ar putea servi ca armă, dar nu-i veni în minte nimic. Băgă telefonul mobil în buzunar și deschise ușa dormitorului. Mai întâi doar o crăpă, apoi o deschise complet. Becul de la parter arunca pe palier o lumină slabă. Rămase în prag și ascultă. Însă zgomotul – asta dacă fusese vreunul, fapt de care începuse să se îndoiască – încetase. Un minut mai târziu, se îndreptă spre scări și începu să coboare foarte încet.

Aflat, probabil, încă sub influența lui Darwin, începu să-și înregistreze cu detașare științifică propriile simptome în timp ce cobora. I se tăia respirația, iar inima îi bătea atât de puternic, încât îl deranja. Își simțea părul aspru ca o blană.

Ajunse la parter.

Casa era din perioada *Belle Époque* și fusese construită în 1902 pentru un afacerist francez, care făcuse avere de pe urma extracției de țitei din șisturi. Interiorul fusese mobilat și decorat din belșug. Fostul proprietar o vânduse cu totul și poate de aceea Hoffmann nu se simțise niciodată în ea ca acasă. La stânga era ușa de la intrare și imediat în fața lui, ușa de la salon. La dreapta, un pasaj care ducea spre interiorul casei: sufrageria, bucătăria, biblioteca și o seră victoriană, pe care Gabrielle o folosea drept atelier. Rămase nemișcat, cu mâinile ridicate pentru apărare. Nu auzea nimic. În capătul holului, în colț, ochiul roșu, minuscul, al senzorului de mișcare clipea spre el. Dacă nu era atent, avea să declanșeze el însuși alarma. Se mai întâmplase de două ori, undeva în Cologny, de când se mutaseră aici: case mari, care se văitau fără motiv, ca niște babe isterice și putred de bogate, în spatele zidurilor înalte, acoperite de iederă.

Lăsă mâinile jos și traversă holul spre barometrul antic fixat de perete. Apăsă o clemă și barometrul se deschise. Alarma era ascunsă într-un compartiment din spatele lui. Dădu să tasteze codul pentru dezactivare, dar se opri brusc.

Alarma fusese deja dezactivată.

Cu degetul în aer, căuta în zona rațională a minții sale explicații liniștitoare. Poate că totuși Gabrielle coborâse, deconectase sistemul și uitase să-l repornească înainte să se întorcă în pat. Sau poate că el uitase să-l activeze de la bun început. Ori se defectase.

Se întoarse ușor ca să verifice ușa de la intrare. Licărul slab al lămpii se reflecta în suprafața neagră, lucioasă. Părea bine închisă, niciun semn c-ar fi forțat-o cineva. La fel ca alarma, era un model de ultimă generație, controlat prin același cod de patru cifre. Privi peste umăr scările și coridorul care ducea în interiorul casei. Liniște. Se îndreptă spre ușă. Tastă codul. Auzi cliul yalei. Apucă mânerul masiv de alamă și apăsă, apoi ieși pe veranda întunecată.

Deasupra gazonului de cerneală se ridica luna ca un disc albastru-argintiu care părea că fusese azvârlit printre masele fugare de nori negri. Umbrele brazilor înalți de la stradă se legănau și foșneau în vânt.

Hoffmann mai făcu niște pași pe aleea pietruită, suficient cât să întrerupă razele senzorilor infraroșu și să aprindă reflectoarele din fața casei. Lumina puternică îl făcu să tresară, apoi rămase ținut locului ca un prizonier evadat. Își făcu mâna streășină la ochi și se întoarse cu fața spre lumina galbenă din hol. Atunci observă o pereche de ghete negre lăsate cu grijă lângă ușă, de parcă proprietarul lor nu ar fi vrut să lase urme de noroi înăuntru sau să deranjeze locatarii. Nu erau ale lui Hoffmann și cu siguranță nu erau ale lui Gabrielle. De asemenea, era sigur că nu fuseseră acolo cu șase ore în urmă, când ajunsese acasă.

Cu ochii pironiți asupra ghetelor, băjbâi după mobil, gata să-l scape, apoi formă 911, își aminti că este în Elveția și încercă iar cu 117.

Telefonul sună o singură dată. Conform departamentului genevez de poliție, care înregistrează toate apelurile de urgență și care a emis ulterior o stenogramă a convorbirii, era ora 03.59. O femeie îi răspunse prompt:

— *Oui, police?*¹

¹ „Da, poliția“ (fr. în original).

În liniștea nopții, vocea i se păru lui Hoffmann nespuse de răsunătoare. Îl făcu să-și dea seama cât de expus e sub lumina reflectoarelor. Se trase iute la stânga, afară din raza vizuală a celui care l-ar fi putut vedea din hol și o luă înainte, la adăpost. Ținea telefonul lipit de gură. Șopti:

— *J'ai un intrus sur ma propriété.*¹

Pe casetă, vocea îi părea calmă, subțire, aproape robotizată. Era vocea unui om a cărui scoarță cerebrală, fără știrea lui, și-a adunat toate puterile pentru a supraviețui. Era vocea groazei absolute.

— *Quelle est votre adresse, monsieur?*²

Îi dădu adresa. Înainta mai departe de-a lungul fațadei. Auzea degetele femeii tastând.

— *Et votre nom?*³

— Alexander Hoffmann, șopti el.

Luminile de siguranță se stinseră.

— *O.K., monsieur Hoffmann. Restez là. Une voiture est en route.*⁴

După care femeia închise. Hoffmann stătea la colțul casei, singur în întuneric. Era neobișnuit de rece pentru prima săptămână de mai în Elveția. Vântul bătea dinspre nord-est, măturând lacul Léman. În apropiere auzea apa izbindu-se de diguri și fungile zăngănind, lovindu-se de catargele de metal ale iah-turilor. Își strânse halatul în jurul corpului. Tremura spasmodic. Trebuia să-și încleșteze dinții ca să se oprească din clănțănit. Și totuși, în mod straniu, nu intrase în panică. Descoperirea că panica este diferită de groază. Panica este o cădere a nervilor și a moralului, o pierdere de energie prețioasă, în timp ce groaza încordează mușchii și ascute instinctul. Era ca și cum un animal ridicat pe picioarele din spate ar fi preluat controlul asupra corpului și minții lui Hoffmann. Adulmecă aerul și privi spre lac.

¹ „Am un intrus pe proprietate“ (fr. în original).

² „Care este adresa dumneavoastră, domnule?“ (fr. în original).

³ „Și numele dumneavoastră?“ (fr. în original).

⁴ „Bine, domnule Hoffmann. Rămâneți pe loc. O mașină se îndreaptă spre dumneavoastră“ (fr. în original).

Undeva, în spatele casei, era un bec aprins la parter. Lumina feric tufișurile, ca într-o peșteră fermecată.

Așteptă treizeci de secunde, apoi porni într-acolo în vârful picioarelor, croindu-și drum prin gardul viu care împrejmuia casa. Nu își dădea seama din ce cameră vine lumina. Nu mai călcase pe acolo de când agentul imobiliar le prezentase casa. Apropiindu-se, observă că vine din bucătărie, iar când ajunse în dreptul ferestrei și își întinse capul spre geam, zări înăuntru silueta unui bărbat. Era cu spatele la fereastră. Stătea la masa cu blat de granit din mijlocul camerei. Nu părea să se grăbească. Scottea cuțitele din suport și le trecea printr-un ascuțitor electric.

Inima lui Hoffmann bătea atât de puternic, încât auzea iureșul sângelui. Se gândi imediat la Gabrielle. Trebuia neapărat să o scoată din casă cât timp intrusul își făcea de lucru în bucătărie. Să o scoată din casă sau cel puțin să-i spună să se încuie în baie până vine poliția.

Încă ținea mobilul în mână. Fără să-și ia ochii de la intrus, formă numărul lui Gabrielle. Câteva secunde mai târziu îi auzi telefonul sunând, mult prea tare și mult prea aproape, ceea ce însemna că nu îl avea cu ea sus. Dintr-odată, străinul își ridică privirea. Telefonul lui Gabrielle se afla pe masa mare de pin din bucătărie, unde-l lăsase înainte să meargă la culcare. Ecranul strălucea, iar învelitoarea de plastic roz bâzâia pe lemn ca o insectă tropicală răsturnată cu picioarele în sus. Intrusul întinse gâtul și se uită la el. Preț de câteva secunde interminabile, nu schiță niciun gest. Apoi, cu același calm revoltător, lăsă jos cuțitul preferat al lui Hoffmann, cel cu lama lungă și subțire, ideal pentru dezosare și, dând ocol insulei, se îndreptă către masă. Era pe jumătate întors spre fereastră, așa că Hoffmann putu să-i zărească în sfârșit profilul: o scăfărlie cheală, cu suvițe lungi și cărunte, date după urechi și prinse într-o coadă uleioasă, obraji supti și nebărbierii. Purta o haină jerpelită, din piele maronie. Arăta ca un voiajor, genul de om care ar putea lucra la circ sau la bălci. Se uita perplex la telefon, de parcă nu mai văzuse niciodată așa ceva. Îl ridică, șovăi o clipă, apoi apăsă butonul și-l duse la ureche.

Hoffmann fu străbătut de un val de furie asasină, care îl inunda ca lumina.

— Afară din casa mea, împuțitule! spuse el printre dinți.

Se bucură să-l vadă pe intrus tresărind speriat, ca și cum cineva ar fi smucit un fir invizibil de care era legat. Își întoarse repede capul, stânga, dreapta, stânga, dreapta, apoi privirea i se îndreptă spre fereastră. Pentru o secundă, ochii lui îi întâlniră pe ai lui Hoffmann, dar orbește, căci, de fapt, se uita în geamul întunecat. Greu de spus cine era mai îngrozit. Brusc, azvârli telefonul pe masă și, cu o agilitate surprinzătoare, se duse țintă spre ușă.

Hoffmann trase o înjurătură, se întoarse și o luă înapoi pe drumul pe care venise, alunecând și împiedicându-se de structurile de flori de pe lângă casă. Înainta greu în papuci, își suci-se glezna, iar la fiecare gură de aer icnea. Ajunsese la colț când auzi ușa de la intrare trântindu-se. Bănuia că intrusul o va lua la goană spre stradă. Dar nu. Secundele treceau, iar bărbatul nu apărea. Probabil se încuiase înăuntru.

— O, Doamne! șopti Hoffmann. Doamne, Doamne!

Alergă împleticindu-se până la verandă. Ghețele erau încă acolo. Cu limbile atârând, uzate, îndesate, rânjeau la el malefic. Îi tremurau mâinile pe alarma de siguranță. O striga pe Gabrielle, deși dormitorul principal era în partea opusă a casei, deci n-ar fi putut să-l audă. Yala țacăni. Deschise ușa în întuneric. Lumina din hol fusese stinsă.

Într-o secundă, își calcă pașii, estimând distanța pe care o avea de parcurs, cântări șansele, apoi făcu un salt spre scări și strigă din toate puterile:

— Gabrielle! Gabrielle!

De-abia ajunsese la jumătatea podelei de marmură, când totul păru să explodeze în jurul său. Scările se cutremurau, dalele pardoselii se ridicau, pereții se prăbușeau în noapte.

2.

„Un grăunte în balanță poate hotărî care indivizi
să trăiască și care să moară...”¹

Charles Darwin, *Despre originea speciilor* (1859)

Hoffmann nu-și mai amintea nimic. Minteia lui, de obicei alertă, nu era tulburată de niciun gând sau vis. În cele din urmă, ca o limbă de pământ ivită din ceață la capătul unei călătorii, simțurile i se dezmoțiră unul câte unul. Apă ca gheața i se prelingea pe gât și pe spate, simțea o apăsare rece pe scalp, o durere ascuțită în cap, un zumzet mecanic în urechi, parfumul floral și grețos de puternic al soției sale. Înțelese că zăcea întins pe o parte și ceva moale îi apăsa obrazul. Și mâna.

Deschise ochii și, la câțiva centimetri de chipul lui, văzu un bol alb de plastic, în care vomită instantaneu. Simți gustul acru al plăcintei cu pește de seara trecută. Îl cuprinse din nou o senzație de greață și mai vomită o dată. Bolul dispăru. Ochii îi fură orbiți pe rând de o lumină puternică. O mână îl șterse la nas și la gură și îi aduse la buze un pahar cu apă. Ca un copil mofturos, îl îndepărtă la început, apoi îl luă și-l bău pe nerăsuflate. După ce termină, pe sub pleoapele abia crăpate, își privi noul univers.

Se afla pe podeaua din hol, în poziția laterală de siguranță, cu spatele rezemat de perete. Girofarul poliției bătea albastru în geam ca un fulger neîntrerupt. Dintr-o stație radio curgeau vorbe de neînțeles. Soția lui era lângă el, în genunchi, ținându-l de mână. Gabrielle îi zâmbi și îi strânse degetele:

— Slavă Domnului!

¹ Charles Darwin, *Originea speciilor prin selecție naturală sau păstrarea raselor favorizate în lupta pentru existență*, Editura Academiei RPR, 1957, p. 372.